

Chương 34: Một Ngày Vô Tri

(Số từ: 2843)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:36 PM 05/02/2025

Cuối cùng, Ellen nuốt nó bằng cách ấn mạnh vào miệng, quá sợ để làm trò hề khi nhổ nó ra. Có lẽ vì hương vị đậm đà của cheonggukjang, Ellen đã uống nước của mình nhiều lần.

“Tại sao... Mùi này nồng nặc thế...”

Ellen tiếp tục uống nước, trong khi tôi tiếp tục ăn mà không hề nao núng. Ellen cũng nhìn tôi một cách kỳ lạ và những người khác đang ăn.

Cô cũng sẽ có kết cục như thế nếu ăn nó thêm vài lần nữa.

Nhìn thấy tôi và những người khác ăn với vẻ mặt tươi tắn, Ellen xúc thêm một thìa nữa và đưa lên miệng với vẻ mặt hơi bối rối.

“.....”

Sau đó, với vẻ mặt hối hận, cô không thể nhổ nó ra nữa, đành phải nhai và nuốt xuống.

“Mình... có phải là người kỳ lạ không...?”

Ellen lảm bảm một mình, đôi môi hơi run rẩy.

Cô không thể ăn nó, nhưng những người khác xung quanh cô lại ăn nó bình thường, nên cô tự hỏi liệu có điều gì không ổn với mình không.

Không sao đâu.

Đó chỉ là loại thức ăn ban đầu cảm thấy như vậy thôi! Hồi bé tôi cũng ghét nó như vậy!

Nó có vị như cắt vậy, nhưng rồi một ngày nọ tôi đột nhiên...

Aaa. Cheonggukjang.

Tôi có muốn ăn không á? Đương nhiên là muốn rồi!

Mọi người ở độ tuổi của tôi đều ăn món này!

Đấy, mọi chuyện bắt đầu như thế đấy cô nàng ạ.

Ellen cũng không hẳn là người bình thường.

Dù đã ăn và vô cùng hối hận, cô vẫn ăn hết một nửa phần ăn của mình mặc dù không thể ăn hết sau một hoặc hai ngụm nước, như thể cô không hiểu tại sao mọi người lại có thể ăn dễ dàng như vậy.

'Wow. Thật là khó hiểu.'

'Argh! Có lẽ thế này chẳng? Lần này nó có ngon không? Mình có phải ăn lại không?'

“Gừ...”

'Mỗi lần cho nó vào miệng, gừ!'

Có lẽ đó là cách suy nghĩ của cô nàng. Khuôn mặt cô nhăn lại trông buồn cười quá.

Cái gì cơ. Cô có khẩu vị trẻ con thế sao?

Thật may mắn khi người chủ khiêm tốn của cửa hàng này đã giảm một nửa giá cho chúng tôi, họ rất ấn tượng khi thấy giới trẻ ngày nay ăn choenggukjang ngon đến vậy.

“Tôi sẽ không ăn món đó nữa đâu.”

Sau khi chúng tôi rời khỏi nhà hàng, Ellen lại trở về với vẻ mặt sang trọng thường ngày.

Ôi trời.

“Cậu đã ăn rất ngon đấy mà.”

“Có mùi lạ... bốc ra từ miệng tôi...”

“Nó có mùi giống như phân ha?”

“.....”

Ellen trừng mắt nhìn tôi một lúc trước lời nhận xét trơ tráo của tôi.

Ellen nheo mắt lại như thể cô có thể ngửi thấy hơi thở của chính mình. Vâng, và một ngày nào đó, khoảnh khắc này sẽ đột nhiên vụt qua cô như một phần của lịch sử đen tối của cô phải không?

“Tại sao lại có mùi như thế?”

Ellen đang chìm đắm trong suy nghĩ, cô không hiểu tại sao mọi người lại ăn thứ có mùi như vậy, nhưng câu trả lời thoát ra khỏi miệng cô lại là một câu hỏi cơ bản hơn.

“Đây là thứ không nên ăn đúng không?”

“Này, tại sao họ lại bán thứ mà người khác không thể ăn và nó lại thực sự có rất nhiều người trả tiền để ăn nó?”

".....Phải."

“Nó ăn được nên tôi đã ăn nó.”

Tôi trông giống một thằng khốn nạn đòi truy đến thế sao? Tiểu thuyết của tôi toàn là những thứ ngây thơ đấy?

Không hề.

Nếu nghĩ về điều đó, thể loại này đã thay đổi sau khi tôi đưa một cô gái 17 tuổi xinh đẹp đi ăn cheonggukjang mà cô ấy chưa từng thử trước đây. Bản thân điều đó khiến tôi có vẻ như một kẻ biến thái điên rồ nhỉ?

Nếu có người phát hiện tôi làm như vậy, họ sẽ không gọi đây là tra tấn sao? Không, nhưng tôi không ép cô ấy ăn mà. Cô ấy tự nguyện ăn. Sau đó cô ấy thậm chí còn ăn nhiều hơn và tự làm điều này với chính mình.

Không quan tâm đến việc tôi đột nhiên làm mình sợ như vậy, Ellen gật đầu một cách vô hồn. Cô không nói gì trong một lúc. Có lẽ sự tò mò của cô đã được thỏa mãn. Tôi bắt đầu lo lắng rằng nhân vật của cô có thể sụp đổ...

Không, điều gì sẽ xảy ra nếu thứ như thế sụp đổ? Toàn bộ cốt truyện chính không phải sẽ bị phá hủy hoàn toàn sao?

“Tôi sẽ đi theo hướng đó.”

Sau khi đi bộ một lúc, Ellen chỉ vào tuyến xe điện mà cô phải đi để đến buổi giảng tiếp theo. Tôi phải đi nơi khác.

“Aaa.”

Sau đó Ellen quay lại và chỉ tay vào tôi.

“Cẩn thận với đầu của mình nhé.”

"Ồ."

Kẻ đã đánh vào đầu tôi nói thế.

Cứ thế, cô gái xinh đẹp 17 tuổi biến mất khỏi tầm mắt tôi, để lại mùi thơm nồng nàn của cheonggukjang.

Lớp tiếp theo của tôi là Lý thuyết Ma thuật. Có 4 học viên của Lớp Royal có mặt trong bài giảng đó chung với tôi. A-10 Cayer, B-2 Louis Ancton, B-5 Christina và B-6 Anna de Gerna.

Ngay khi Cayer nhìn thấy tôi, cậu quay đầu đi như thể không hề để ý đến tôi và tôi cũng không quen biết bất kỳ học viên nào ở Lớp B.

Nam sinh Louis Ancton mang danh B-2 đó là một gã khốn nạn có biệt tài mách lẻo, thế nên có lẽ cậu đã kể với giáo viên về vụ ẩu đả hôm qua.

Tôi cứ để mặc vậy. Tôi không thực sự thích đánh nhau và cậu ấy cũng không phải là người tệ đến vậy đúng không?

Hiện tại năm bạn Lớp Royal đang học chuyên ngành ma thuật. Ba người trong số họ đang học lớp này. Ba người trong số họ đang ở đây ngay lúc này, vậy tại sao lại có bốn người đang nghe bài giảng này?

B-2 Louis Ancton không có tài năng về ma thuật. Cậu là một chàng trai khác thường, người đã học ma thuật mặc dù cậu biết mình sẽ không thể trở thành pháp sư.

Tôi đã đề cập rằng có những người như thế.

Những người không thể sử dụng ma thuật nhưng lại nghiên cứu khoa học đằng sau nó.

Những người đó được gọi là nhà nghiên cứu ma thuật.

Louis có tài năng 'Học Thuật', tài năng cao nhất trong lĩnh vực nghiên cứu.

Cậu không có đủ khả năng về thể chất, nhưng thông minh hơn bất kỳ ai khác.

Vì vậy, cậu không thể trở thành pháp sư, nhưng cậu vẫn theo đuổi việc nghiên cứu ma thuật.

Lớp học ma thuật khá khác so với những gì tôi mong đợi.

Lúc đầu tôi nghĩ mình sẽ không hiểu được điều gì, nhưng thực ra không khó để hiểu các thuật ngữ chính xác, bao gồm cả thuật ngữ chuyên ngành, vì kiến thức của tôi có vẻ chỉ ở trình độ sơ trung.

Các thuật thức hơi khó đối với tôi, nhưng không phải là tôi không thể theo kịp. Cái gì cơ? Có lẽ vẫn còn hy vọng để tôi trở thành pháp sư ha?

Người ta nói rằng ma thuật là môn học dành cho thiên tài, nhưng liệu tôi có cảm thấy dễ dàng hơn vì đã được áp dụng phương pháp điều chỉnh trí thông minh không?

Nghĩ lại thì có lẽ đúng là như vậy.

Liệu tôi có thể hiểu được điều này với trình độ thông minh ban đầu của mình không?

Hay cú đánh của Ellen vào đầu tôi có ảnh hưởng gì đó đến tôi? Thật ngạc nhiên là tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ sẽ là

một ý tưởng tồi nếu tôi muốn trở thành pháp sư nếu tôi đã được áp dụng hiệu chỉnh trí thông minh trong khi chỉ có thể hiểu được ma thuật một cách mơ hồ...

“Tất nhiên, đây chỉ là trình độ cơ bản, nhưng hãy nhớ rằng việc chuyển từ lý thuyết sang thực hành sẽ khó hơn nhiều so với việc chỉ nắm bắt khái niệm. Phải suy nghĩ cẩn thận nếu muốn tham gia chuyên ngành ma thuật. Ngoài ra, hãy nhớ đến những học viên khác trước các bạn đã chọn chuyên ngành này. Chuyên ngành Ma thuật cũng mang đến rất nhiều thất bại.”

À.

Đúng vậy.

Tôi đoán điều này cũng giống như khi tôi nghĩ rằng Đại học Quốc gia Seoul sẽ dễ như trở bàn tay khi giải một số bài kiểm tra ở trường tiểu học.

Vì vậy, tôi đã ghi chép với suy nghĩ rằng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể trong thời điểm hiện tại. Tốt hơn là sử dụng đầu óc của mình ở đây, sau đó ít nhất là luyện tập thể chất.

Sau đó một lúc.

Giáo viên bắt đầu giải thích về sự tồn tại của các loại hệ thống ma thuật khác.

“...Như một ví dụ điển hình, Ma tộc thi triển ma thuật theo cách hoàn toàn khác với chúng ta vì hệ thống mana của chúng hoàn toàn khác với Nhân tộc. Chúng ta vẫn phải nghiên cứu thêm về chủ đề ma thuật của Ma tộc. Tuy nhiên, ngay cả khi chúng ta có thể học cách sử dụng ma thuật giống như chúng, chúng ta không thể chắc chắn rằng chúng ta có thể sử dụng nó chính xác như chúng.”

Nghe vậy, đầu óc tôi trở nên trống rỗng.

Cho đến tận bây giờ tôi đã làm gì?

Nghĩ lại thì, ngay cả khi tôi học ma thuật ở đây, tôi cũng không thể sử dụng nó được đúng không? Tôi phải đến Eleris để học ma thuật, chứ không phải đến nơi này đúng không?

Tại sao tôi vẫn ở lại đây mặc dù biết rằng sẽ chẳng có kết quả gì?

“Ồ, học viên kia? Cậu đi đâu thế?”

Hãy loại bỏ những thứ không cần.

“À, tôi không nghĩ ma thuật hợp với mình đâu. Thưa giáo viên!”

Tôi quyết định bỏ nó!

Ngày hôm sau.

Bài giảng đầu tiên.

Rèn luyện Độ Nhạy Ma Thuật.

“Tập trung ý thức khắp cơ thể... Thanh lọc tâm trí...”

Tôi nằm trên chiếu, nhắm mắt, có thể nghe loáng thoáng giọng nói của giáo viên vọng đến tai.

-Giờ thì... Hãy tưởng tượng Vũ trụ là mình...

Cái gì?

-Hít thở thật sâu... Hít vào... Thở ra...

Điều trị tinh thần à?

-Hãy thư giãn...

Đây không phải là yoga sao?

–Cơ thể mình đang hòa làm một với vũ trụ...

Không phải giống với dòng đầu tiên sao? Hả? Dù tôi có nhìn thế nào thì gã đó cũng chỉ là một tên lừa đảo.

-Cảm nhận nóooooo...

Giọng nói uể oải của giáo viên, nghe như thể vừa uống rượu từ sáng nay, khiến toàn thân tôi cảm thấy mệt mỏi và thư giãn, như thể đang dùng thuật thôi miên vậy.

-Giờ đây... Thế giới là mình... Và mình là thế giới...

Ồ.

-Cảm nhận nó... Nguồn gốc của thế giới này... Ma thuậtttttt...
Aaa...

-Với toàn bộ cơ thể... Chấp nhận nó... Cảm thấy thật thoải mái... Tâm trí mình... cảm thấy nặng nề... Chìm đắm vàooooo...
Ồ... Như thế này...

–Ý thức mình... Đang dần... Xa dần... Cảm thấy buồn ngủ...

Sau khi khóa đào tạo về Độ Nhạy Ma Thuật do một giáo viên trông giống hệt người đứng đầu lớp yoga hướng dẫn kết thúc, mọi người đều trông như thể vừa mới thức dậy.

“Hôm nay thế là hết. Tôi hy vọng mọi người đều có một ngày kỳ diệu.”

Tuy nhiên, giáo viên không nói gì nhiều với chúng tôi sau khi chúng tôi thức dậy và chỉ bảo chúng tôi ra ngoài vì lớp học đã kết thúc.

Khóa đào tạo về Độ Nhạy Ma Thuật này là lớp học dành riêng cho Lớp Royal.

Các bài giảng vào thứ Tư thường chỉ là những lớp học dành riêng cho Lớp Royal. Đó là những lớp học được giảng dạy hiệu quả trong các nhóm nhỏ hơn.

Ngoại trừ những người chuyên về siêu năng và thánh lực, việc mọi người đều được huấn luyện về Độ Nhạy Ma Thuật là điều bình thường. Cho nên, ngoại trừ một số ít, tất cả học viên lớp A và lớp B đều tập trung ở đây.

"Cái gì...?"

"Tôi biết..."

“Hả, cái gì thế—?”

Mọi người trông như thể họ vừa bị ma nhập. Tôi chỉ lắng nghe những gì ông ấy nói, nhưng mọi người dường như đã ngủ thiếp đi.

“Tôi nghe nói lớp học này rất thỏa mãn. Tôi cá là sẽ có chuyện gì đó xảy ra.”

Bertus cũng ngáp như thể vừa mới thức dậy, rồi cười.

Tôi không nghĩ rằng một lớp học chỉ yêu cầu một người phải ngủ sẽ có tỷ lệ hài lòng thấp, nhưng...

Tôi thực sự không biết liệu điều này có liên quan gì đến khả năng Độ Nhạy Ma Thuật hay không.

Dù sao thì đó cũng là một lớp học dễ nên không sao cả.

Lớp tiếp theo là Thiên Định, đây không phải là lớp dành riêng cho người sử dụng siêu năng, nhưng nhiều người có siêu năng đã tham gia. Điều quan trọng là bất kỳ ai cũng có thể giữ được bình tĩnh. Vì vậy, tất nhiên, nó không chỉ dành cho người sử dụng siêu năng.

Bốn người bạn cùng lớp của tôi có siêu năng.

A-3, Liana de Grantz, Lôi Động.

A-6, Heinrich von Schwarz, Hoả Động.

A-8, Kono Lint, Dịch Chuyển Tức Thời.

B-7, Ibia, Thần Giao Cách Cảm.

Có một người nữa đã tham gia lớp thiên mặc dù họ không có siêu năng.

Cậu có làn da trắng và khô như cá cơm, khiến người ta cảm thấy thương hại. Tuy nhiên, ánh mắt của cậu có vẻ hơi nguy hiểm.

B-8, Dettomolian.

Tài năng của cậu là Yểm Thuật và Tâm Linh.

Cậu đến từ một bộ tộc nguyên thủy gọi vùng đồng tuyết phía bắc là nhà của họ. Một chàng trai được nhận vào học với tài năng về một loại ma thuật cổ xưa gọi là Yểm Thuật.

Tuy nhiên, Temple không có cách nào để có một chương trình giảng dạy về một thứ gì đó như Yểm Thuật mà chỉ một số ít người thực hành. Tuy nhiên, Dettomolian muốn vào Temple với lý do tự học Yểm Thuật. Cậu nói rằng mình muốn học trong một môi trường an toàn và được bảo trì tốt.

Cậu trông có vẻ gian xảo và thực sự bị xa lánh giống như Scarlett.

Cậu cũng có thể nhìn thấy ma.

Hiện tại, cậu đang thiên định không phải để kiểm soát tâm trí mà để giao tiếp với thế giới tâm linh.

Tổng cộng chỉ nên có năm người thôi...

“Charlotte de Gardias.”

“Vâng.”

Charlotte cũng đăng ký lớp thiên. Họ gọi chúng tôi đến điểm danh, khá nhanh vì lúc đầu chỉ có một số ít người tham gia lớp này. Điều này gợi ý khả năng Charlotte có siêu năng. Tôi không liên lạc với Lớp B, vì vậy tôi vẫn không biết Charlotte có tài năng gì.

Tất nhiên, việc cô ấy tham gia lớp học thiên không có nghĩa là cô ấy hoàn toàn có siêu năng.

Lúc này tôi cũng chưa hẳn là người có siêu năng.

Nhưng chán thương.

Đánh thức siêu năng dưới áp lực tâm lý cực độ.

Rõ ràng, nếu Charlotte có siêu năng tiềm ẩn, cô ấy chắc chắn đã đánh thức nó ở Ma Giới.

Tuy nhiên, nếu cô ấy có siêu năng, tại sao Charlotte lại không sử dụng chúng ngay lúc đó? Cô ấy đang gặp nguy hiểm ngay lập tức, vậy tại sao cô ấy không sử dụng nó trong tình huống đó, ngay cả khi đó là vô tình?

Hay cô ấy đã thức tỉnh nhưng không biết cách sử dụng hoặc không thể kiểm soát nó?

Không, có lẽ ngay từ đầu cô ấy thực sự không có siêu năng?

Lớp thiên tiếp tục, và tôi bước vào thiên với những câu hỏi như vậy quay cuồng trong tâm trí.

Bụp!

“Oái!”

"Tập trung."

Tất nhiên, tôi không thể thiên định đúng cách khi những thứ như thế cứ lớn vồn trong tâm trí.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading